

bcn
clàssics

Palau de la Música

23/24

13

12

23

PALAU DE LA MÚSICA

Orfeón Donostiarra

ADDA Simfònica Alicante

Josep Vicent

www.bcnclassics.cat

idealista

tot és millor amb música

mecenes de BCN Clàssics

ADDA Simfònica Alicante

Director de l'orquestra: **Josep Vicent**

Orfeón Donostiarra

Director de cor: **José Antonio Sainz Alfaro**

13 de desembre de 2023 a les 20 h

Palau de la Música Catalana

Durada aproximada: 98 minuts amb mitja part inclosa

bcn
clàssics

Palau de la Música

23/24

Concert homenatge a Victoria de los Ángeles amb motiu del 100 aniversari del seu naixement.

Xavier Montsalvatge (1912-2002)

Cant espiritual de Joan Maragall per a cor i orquestra 18'

Pausa 15 minuts

Ludwig van Beethoven (1770-1827)

Simfonia núm. 9 en Re menor, op. 125 "Coral" 65'

Allegro ma non troppo; un poco maestoso

Molto vivace

Adagio molto e cantabile

Presto - Allegro assai - Allegro assai vivace

Solistes:

Erika Grimaldi Soprano

Teresa Iervolino Mezzosoprano

Airam Hernández Tenor

José Antonio López Baríton

ADDA SIMFÒNICA ALICANTE

Josep Vicent, director titular

PRIMER VIOLÍ

Ayako Tanaka *concertino*
Anna Korpalska
Dmytro Demydov
Anna Sibila
Magdalena Gacek
Pavel Penev
Anastassia Kondakova
Rodrigo Fernandes
Claudo César Álvarez
Raisa Ulumbekova
Ana Isabel García
Estefanía del Barrio
Daniel Henao
Maria Conrad

SEGON VIOLÍ

Anna Rubanez
Cecilia Silveri
Olivia Kucharska
Marcos Sanjuan
Dante Bertolino
David Otto
Jesús Darío Dorado
Eva Ortells
Vanja Skokovic
Anna Molla
Rafael Carrasco
María Micó

VIOLA

Lesster Mejías
Máximo Aroca
Yana Kucherova
Paloma Cueto-
Felgueroso
Marta Pérez
Vicent Nogués
Paula Romero
Sergio Vígara
Alberto Castillo
Stephane Cámara

VIOLONCEL

Urszula Kopijkowska
Anastasia Laskova
Pedro Bonillo
Mario Castelló
Zsofia Keleti
Saem Heo
Àngela García
Andrea Gómez

CONTRABAIX

Beatriz García
Adrián Matas
Álvaro Yepes
Mar Ripoll
Santiago Costa
Ignacio José Fernandez-
Rial

FLAUTA

Mayte Abargues
Jordi López
María Antolí

OBOÈ

Daniel Rodríguez
Àngela González

CLARINET

Jaume Ivorra
Jorge Ripoll
Pau Arroyuelo

FAGOT

Denise Sun
Xavier Vidal

TROMPA

Gloria Hijosa
David Melgar
José García
Raimon Ramon

TROMPETA

José Manuel Escobar
Alfonso Cantó
Nacho Civera

TROMBÓ TENOR

Jaume Gavilán
Victor Belmonte

TROMBÓ BAIX

Octavio Montava

TIMBAL

Salvador Soler

PERCUSSIÓ

Joan Tejada
Adrián García

PIANO

Luis Seguí

ORFEÓN DONOSTIARRA

José Antonio Sainz Alfaro, director de cor

SOPRANOS

Alicia Alzorritz
Haizea Armendariz
María Arruti
Ane Beldarrain
Lucía Boned
Jone Ceberio
Laura De Cristóbal
Irene Del Molino
Silvia Díaz
Adriana García
Mariola Huarte
Begoña Irigoyen
Amaia Lizarraga
Leire Mendibil
Nora Mujika
Teodora Oprisor
Mariana Ponochevna
Ana Salaberria
Irati San Millán
Oihane Urdaniz
Maialen Urretavizcaya
Eli Urrutikoetxea
Lide Villar

TENORS

Juan Bautista Agirre
Julen Antxia
Álvaro Artano
Jon Etxabe
Unai Gabellanes
Íñigo Laboreria
Jon Larrauri
Juan Pablo Lizarza
Javier Puente
Ángel Querejeta
Manuel Spucches
José Ignacio Suarez
Imanol Tapia
Fran Torres
José Francisco Urain
David Vargas
Joxean Vega

CONTRALTS

Eli Arabaolaza
Itziar Bueno
Eider Díaz
Lucía Falque
Ana Franco
Maialen González
Blanca Landa
Lourdes Lasa
Mª Isabel Martín
Jone Olaciregi
Inma Vera
Amaia Zapirain

BAIXOS

José Luis Aramburu
Eneko Aranburu
Mikel Arenas
Gotzon Arrizabalaga
Ramón Barandiaran
Fermín Butini
Aritz González
Pablo Gonzalo
Txomin Maidagan
Ignacio Olaizola
Javier Pangua
Vicent Pastor
Iñigo Sainz
Eneko San Sebastián
Jon Urdapilleta
Miguel Valencia
Isaac Valle
Jon Zabalza
Ramón Zubillaga
Mikel Zubiria

CANT ESPIRITUAL

Si el món ja és tan formós, Senyor, si es mira
amb la pau vostra a dintre de l'ull nostre,
què més ens podeu da' en una altra vida?

Per'xò estic tan gelós dels ulls i el rostre
i el cos que m'heu donat, Senyor, i el cor
que s'hi mou sempre... i temo tant la mort!

Amb quins altres sentits me'l fareu veure
aquest cel blau damunt de les muntanyes
i el mar immens i el sol que pertot brilla?
Deu-me en aquests sentits l'eterna pau
i no voldré més cel que aquest cel blau.

Aquell que a cap moment li digué "Atura't"
sinó al mateix que li dugué la mort,
jo no l'entenc, Senyor; jo que voldria
aturar tants moments de cada dia
per fê'ls eterns a dintre del meu cor!...
O és que aquest "fê etern" és ja la mort?
Mes llavors la vida què seria?
Fóra l'ombra només del temps que passa,
la il·lusió del lluny i de l'a prop
i el compte de lo molt i el poc i el massa,
enganyador, perquè ja tot ho és tot?

Tant se val! Aquest món, sia com sia,
tan divers, tan extens, tan temporal;
aquesta terra, amb tot lo que s'hi cria,
és ma pàtria, Senyor; i no podria
ésser també una pàtria celestial?
Home só i és humana ma mesura
per tot quant puga creure i esperar:
si ma fe i ma esperança aquí s'atura,
me'n fareu una culpa més enllà?
Més enllà veig el cel i les estrelles,
i encara allí voldria ser-hi hom:
si heu fet les coses a mos ulls tan belles,
si heu fet mos ulls i mos sentits per elles,
per què aclucà'ls cercant un altre com?
Si per mi com aquest no n'hi haurà cap!
Ja ho sé que sou, Senyor; pro on sou,
qui ho sap?
Tot lo que veig se vos assembla en mi...
Deixeu-me creure, doncs, que sou aquí.
I quan vinga aquella hora de temença
en què s'acluquin aquests ulls humans,
obriu-me'n, Senyô, uns altres de més grans
per contemplar la vostra faç immensa.
Sia'm la mort una major naixença!

Joan Maragall

© Fills de Joan Maragall

*Poema extret del llibre: Carles RIBA,
Antologia poètica de Joan Maragall.
Barcelona, Editorial Selecta, 1954*

AN DIE FREUDE

*O Freunde, nicht diese Töne!
Sondern laßt uns angenehmere anstimmen,
und freudenvollere!*

Freude, schöner Götterfunken,
Tochter aus Elysium,
Wir betreten feuertrunken,
Himmlische, dein Heiligtum,
Deine Zauber binden weider,
Was die Mode streng geteilt
Alle Menschen werden Brüder
Wo dein sanfter Flügel weilt.

Wem der grosse Wurf gelungen,
Eines Freunden Freund zu sein,
Wer ein holdes Weib errungen
Mische seinen Jubel ein!
Ja, wer auch nur eine Seele
Sein nennt auf dem Erdenrund!
Und wer's nie gekonnt, der stehle.
Weinend sich aus diesem Bund.

Freude trinken alle Wesen
An den Brüsten der Natur,
Alle Guten, alle Bösen
Folgen ihrer Rosenspur,
Küsse gab sie uns und Reben,
Einen Freund, geprüft im Tod.
Wollust ward den Wurm gegeben,
Und der Cherub steht vor Gott.

Froh, wie seine Sonnen fliegen,
Durch des Himmels prächt'gen Plan
Laufet, Brüder, eure Bahn,
Freudig wie ein Held zum Siegen.

Seid umschlungen, Millionen!
Diesen Kuss der ganzen Welt
Brüder-überm Sternenzelt
Muss ein lieber Vater wohnen.
Ihr, stürzt nieder, Millionen?
Ahnest du den Schöpfer Welt?
Such'ihn überm Sternenzelt
Über Sternen muss er wohnen.

HIMNE A L'ALEGRIA

*Companyns, deixem aquests cants tristos!
I entonem-ne de més agradables
i plens d'alegria!*

Joia, que ets dels déus guspira
generada dalt del cel:
vent de foc el pit respira
sota els plecs del teu gran vel.
Si ajuntar-se els cors demanen
que un mal vent va separant,
tots els homes s'agermanen
on tes ales van tocant.

Si fortuna generosa
ens ha donat un bon company
o companya graciosa
cantarem amb més afany.
Sols si un cor hem fet ben nostre
forta veu podem lluir;
però més d'un, girant el rostre,
fugirà plorant d'aquí.

Joia tots voldriem heure
bo i seguint son pas florit,
i de joia tot s'abeura
de Natura en l'ample pit.
Joia és bes i primavera,
joia bons amics ens feu;
goig fou dat al cuc en terra,
goig a l'àngel prop de Déu.

Goig! Els astres canten Glòria;
van pel cel rient triomfants.
Goig! Correm rient, germans;
herois som cantant victòria.

Abruceu-vos, homes ara!
Un gran bes inflama els cels:
germans, sobre els bells estels
hi ha l'Amor immens d'un pare.
Humilia't, o món, ara.
Criador de terra i cels,
dins la llum de mil estels,
dins la llum cerquem-te encara!

ADDA Simfònica Alicante

Ha sigut nominada al Grammy® Latino 2023 i als Grammy® Awards amb Josep Vicent per *Ritmo. The Chick Corea Symphony Tribute*. Orquestra simfònica estable de la Fundació de la Comunitat Valenciana – ADDA, és alhora l'orquestra resident de l'Auditori de la Diputació d'Alacant. Ha esdevingut una part important de la vida musical valenciana actuant en festivals d'arreu del territori. Va debutar internacionalment el 2022 amb un aclamat doble concert a Berlín.

La personalitat sonora d'ADDA Simfònica Alicante només s'entén com a reflex del seu fundador i director titular, Josep Vicent. És una orquestra d'autor que desperta emocions i inspiració al públic en cadascun dels seus concerts.

L'orquestra manté una intensa activitat amb un cicle de música simfònica i comparteix programació amb les orquestres, els directors i els solistes més importants del món. De la temporada 2023/2024, amb Josep Vicent, destaquen projectes amb l'Orfeón Donostiarra a l'Auditori Nacional i al Palau de la Música de Barcelona i a l'Auditori de Saragossa, així com l'única òpera de Manuel de Falla en concert (Miquel Ortega), a més d'una apassionant gira pel Japó.

La seva capacitat d'innovació, el dinamisme, la versatilitat estilística i el talent dels seus músics converteixen ADDA Simfònica Alicante en una orquestra que traspasa les sales de concert i serveix la societat amb activitats pedagogicoescèniques, juntament amb Títeres Etcétera, entre d'altres, i concerts socials (en residències i hospitals). Amb el seu segell renovador en la interpretació de la música del nostre temps, així com amb l'espai digital immersiu dels seus Digital Albums, l'Orquestra ha desenvolupat una intensa producció discogràfica i audiovisual per a Warner Classics, Aria Classics, Parma Recordings, Discmedi, IMM Klassik..., i ha aconseguit el distingit Melòman d'Or en quatre ocasions pels seus treballs *Music for Emotions*, *Fight for Light*, *Ritmo. The Chick Corea Symphony Tribute* i *Ritual Dances*, aquest darrer destacat amb cinc estrelles per les revistes especialitzades *RITMO* i *Crescendo Magazine*.

Ha deixat empremta en directors i solistes de renom com Valery Gergiev, María João Pires, Javier Perianes, Paquito D'Rivera, les germanes Katia i Marielle Labèque, Pablo Sáinz-Villegas, Joaquín Riquelme, Juan Pérez Floristán, Ginesa Ortega, Denis Kozhukhin, Ángeles Blancas, Ramón Vargas, Pacho Flores, Spanish Brass, Jurjen Hempel, Carles Magraner, Joaquín Achúcarro, Judith Jáuregui, Marina Heredia i molts més.

Entre els projectes més importants liderats pel seu director titular, destaquen les produccions d'òpera dissenyades conjuntament amb Emilio Sagi o Carlus Padrissa i *La Fura dels Baus* (*Amor Brujo*, *Carmen*, *La bohème*, *La Creació*, *Carmina Burana*, *Pastoral for the Planet...*), el jazz simfònic del Chick Corea Symphony Tribute, la integral audiovisual dels ballets de Stravinski o les estrenes mundials d'obres de Campogrande, Navarro, Passenier, Nyman, Egea, Cano, Mora, Eglan i Mula.

Amb la seva imparable trajectòria artística, ADDA Simfònica Alicante i el seu director titular, Josep Vicent, han esdevingut una imprescindible marca cultural del seu territori.

Josep Vicent

Director

Nominat per l'Acadèmia dels Latin Grammy® i els Grammy Awards® a millor àlbum instrumental de l'any amb el disc *Ritmo. The Chick Corea Symphony Tribute* amb l'ADDA Simfònica.

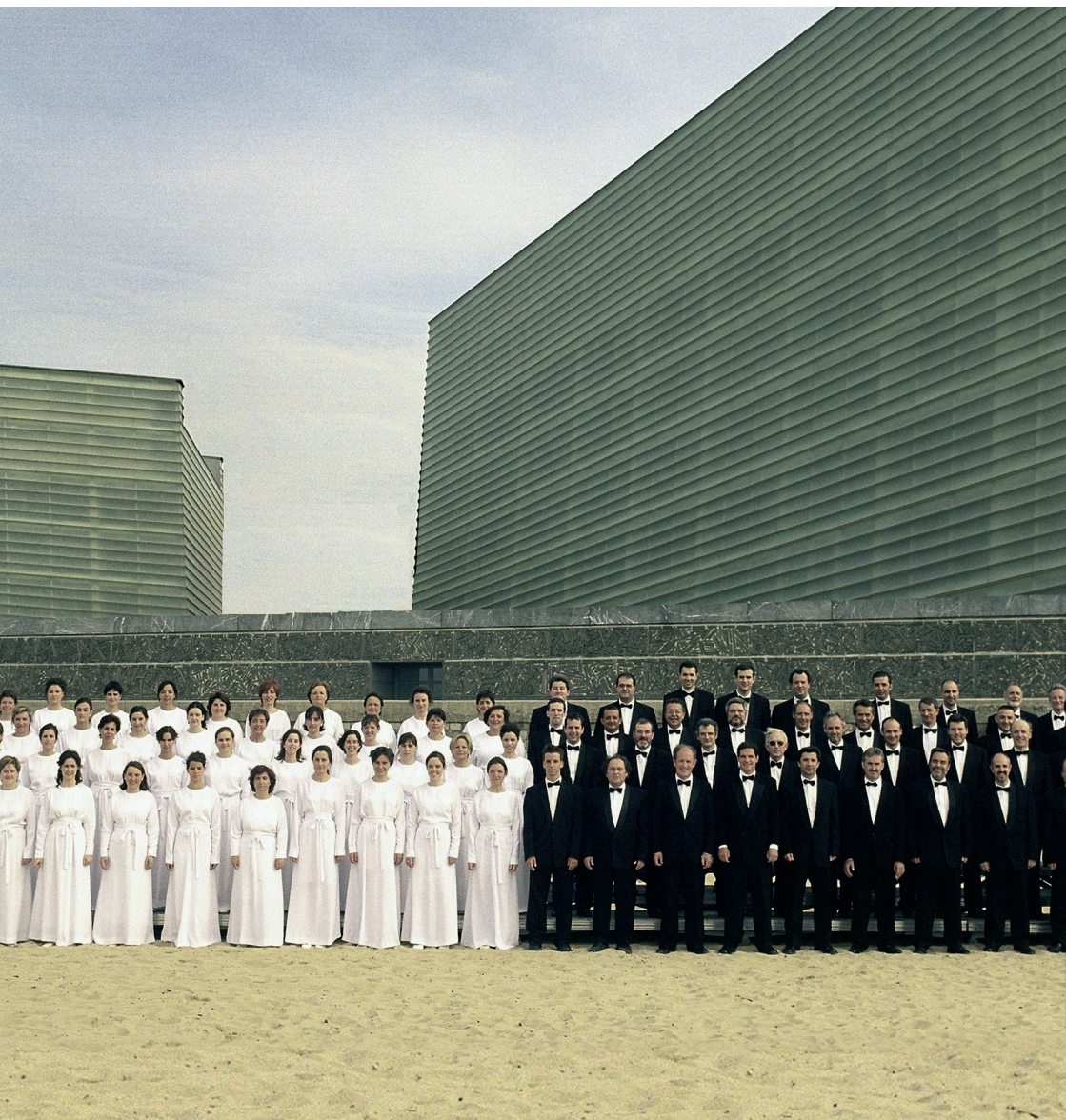
Josep Vicent ha estat al capdavant d'alguns dels conjunts simfònics més prestigiosos d'Espanya i del món: London Symphony Orchestra, Teatre Mariïnski, Filharmònica de Sant Petersburg, Filharmònica d'Eslovènia, Filharmònica de Rotterdam, Orquestra de Cambra de París, Royal Philharmonic, Residentie Orkest de la Haia, Ràdio d'Holanda, Royal Liverpool Philharmonic, Orquestra de Kíiv, Gewandhaus de Leipzig, Orquestra del Teatro Real, New World Symphony Miami, Orquestra Nacional d'Espanya, Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya, les orquestres simfòniques de Milà, València, Palau de les Arts, Ràdio Televisió Espanyola, Durban, Alvèrnia, Sichuan, Sinfonietta de Cracòvia, ONB, Argovia Philharmonic d'Aarau (Suïssa) i les orquestres simfòniques nacionals de Bèlgica, Xile, l'Uruguai i el Brasil, entre d'altres.

Des de la temporada 2015/2016 és director artístic i musical de l'ADDA i director titular de l'ADDA Simfònica Alicante. També va ser director principal de l'Orquestra Simfònica de les Illes Balears i de Jeunesses Musicales World Orchestra (The World Orchestra) de 2005 a 2015, amb les quals va fer quinze gires per quatre continents. En les últimes temporades ha debutat amb la Filharmònica de Buenos Aires, la WDR Funkhausorchester, l'Òpera de Rouen, l'Orchestre National de Lille i l'OSPA en el concert dels Premis Princesa d'Astúries.

Pioner en l'exploració de nous formats i públics per a la música clàssica, dirigeix produccions operístiques al Teatro Real de Madrid, al Teatre Royal de La Monnaie, al Teatre del Liceu de Barcelona, a l'Òpera de Leipzig, al Festival de Peralada o al Teatro de la Maestranza de Sevilla, entre d'altres. Treballa com a director musical amb l'aclamada formació operística i teatral La Fura del Baus des de 2014. Amb una àmplia trajectòria en la música contemporània, ha estrenat centenars d'obres de creació i ha estat director artístic del Xenakis Festival, del Festival Nits de la Mediterrània i de l'internacionalment reconegut Amsterdam Percussion Group. Guardonat amb el Premi d'Interpretació de Joventuts Musicals Internacional, el Premi de les Arts «Ciutat de València» 2013 i el Premi «Óscar Esplá» Ciutat d'Alacant, va ser assistent del mestre Alberto Zedda. Vicent és ambaixador internacional designat per Federico Mayor Zaragoza per a la Fundació Cultura de Pau.

Josep Vicent col·labora amb solistes com Maria João Pires, les germanes Katia i Marielle Labèque, Pinchas Zukerman, Paquito de Rivera, Miura, Ramón Vargas i Iréne Theorin, entre d'altres, i ha actuat als festivals i les sales més prestigiosos del món: Concertgebouw d'Amsterdam, Berlín Philharmonie, Teatro Colón de Buenos Aires, Royal Albert Hall de Londres, Bozar de Brussel·les, Carnegie Hall de Nova York... La seva àmplia discografia es troba a Warner Classics, Aria Classics, Etcetera Records, Verso, Ensayo, Columna Música o Deutsche Grammophone.

Orfeón Donostiarra

És una de les agrupacions corals més importants d'Europa. El seu repertori comprèn un centenar d'obres simfonicocorals, més de cinquanta títols d'òpera i sarsuela i un gran nombre d'obres de folklore i polifonia. Manté l'esperit de cor amateur, encara que amb una dedicació professional capaç d'oferir una mitjana de 35-40 concerts a l'any. El director des de 1987 n'és José Antonio Sainz Alfaro.

Participa amb assiduitat als festivals de música més importants d'Espanya, com els de Granada, Sant Sebastià (Quinzena Musical), Peralada o Santander, entre d'altres, i ha estat present als festivals europeus de Lucerna, BBC Proms, Salzburg, Berlioz a La Côte Saint-André, Chorègies d'Orange, el del Rhin, les Triennals del Rhur, Saint-Denis de París o els de Ràdio France i Montpeller.

D'entre les actuacions internacionals més recents destaquen les de la Philharmonie de París (2019 i 2015), Munic (2018), Rotterdam (2018), els BBC Proms (2017), Lucerna (2016), la Salle Pleyel de París o la Halle aux Grains de Tolosa de Llenguadoc, amb una gran periodicitat en aquesta darrera.

Ha estat dirigit per nombrosos directors, com ara Abbado, Argenta, Barenboim, Chailly, Dudamel, Frühbeck, Gergiev, López Cobos, Maag, Makerras, Maazel, Mandeal, Markevitch, Masur, Mehta, Muti, Nézet-Séguin, Ozawa, Pletnev, Temirkanov, Ticciati, Rattle, Salonen, Sokhiev, Stokovsky, Víctor Pablo Pérez o Zedda, entre d'altres. Quant a les orquestres amb què ha col·laborat, cal destacar la National du Capitole de Tolosa de Llenguadoc, la Berliner Philharmoniker, l'English Chamber Orchestra, la Filharmònica Txeca, la Dresdner Philharmonie, la Royal Liverpool Philharmonic, la Rundfunk Sinfonieorchester de Berlín o la Sinfónica de Galicia.

Dels més de dos-cents enregistraments que ha fet, destaquen en els darrers anys, per a Accentus, el 2017, la *Vuitena simfonia* de Mahler al Festival de Lucerna sota la direcció de Riccardo Chailly, i per a Virgin Classics, el 2009, la *Segona simfonia* de Mahler amb l'Orquestra Simfònica de la Ràdio de Frankfurt sota la direcció de Paavo Järvi.

D'entre els nombrosos guardons obtinguts al llarg de la seva història, cal fer esment dels següents: 1941, Premi Nacional de la Música; 1975, Medalla d'Or de Belles Arts del Ministeri d'Educació i Ciència; 1984, Premi Príncep d'Astúries de les Arts; 1985, Medalla d'Or de Guipúscoa; i 1997, Basc Universal.

José Antonio Sainz Alfaro

Director de cor

Llicenciat en Ciències Físiques, José Antonio Sainz Alfaro (Sant Sebastià, 1956) ha estat vinculat a la música de manera vocacional i professional des de molt jove. Va cursar estudis musicals al Conservatori de la seva ciutat natal i va continuar la seva formació seguint diferents cursos de direcció coral a l'estranger.

Entre 1980 i 1988 va dirigir la Coral San Ignacio, alhora que va anar desenvolupant una important tasca pedagògica a la Federació de Cors de Guipúscoa. El 1974 va ingressar a l'Orfeó Donostiarra com a baríton. Aviat va arribar a ser assistent del titular de la formació, Antxon Ayestarán, i el 1986 es va posar al capdavant de l'Orfeó. Des d'aleshores la seva vida professional ha estat dedicada a aquesta formació. El cor va iniciar, així, una nova etapa caracteritzada per la seva presència en escenaris internacionals i per l'ampliació constant del seu repertori. Aquesta feina va ser reconeguda per Ràdio Nacional d'Espanya, que el 1992 li va concedir el premi L'Ull Crític de música.

Fa més de dues dècades va iniciar una nova activitat com a director d'orquestra que l'ha dut a posar-se al capdavant de diferents agrupacions musicals, amb les quals ha revisat, al costat de l'Orfeó, una bona part del repertori simfonicocoral.

Erika Grimaldi

Soprano

Erika Grimaldi és una de les sopranos líriques més sol·licitades de l'actualitat, amb un estret vincle amb el prestigiós Teatro Regio di Torino, on ha interpretat una dotzena de papers. És convidada habitualment a grans teatres d'òpera, com el Teatro dell'Opera di Roma, la Bayerische Staatsoper de Munic, el Teatro Comunale di Bologna, la Deutsche Oper de Berlín i el Teatro di San Carlo de Nàpols, entre d'altres.

Amb una veu rica i rodona i un timbre atractiu i de gran qualitat, Grimaldi destaca per la seva impressionant profunditat i solidesa en unificar l'expressió musical personal amb una captivadora presència escènica.

Entre els directors musicals amb els quals ha treballat regularment, cal esmentar batutes com Giannandrea Nosedà, Riccardo Chailly, Nicola Luisotti, Antonello Allemandi, Krzysztof Penderecki, Roberto Abbado, Nello Santi i Luis López-Cobos. A més, ha treballat amb directors escènics com Calixto Bieito, Christof Loy, Stefano Poda i Àlex Ollé, entre d'altres.

Destacada intèrpret del repertori verdiani, entre els seus papers destaquen Aida, Lady Macbeth, Leonora (*La forza del destino* i *Il trovatore*) o Alice Ford (*Falstaff*). Entre els seus pròxims debuts hi ha el de Amelia d'*Un Ballo in Maschera* al costat de Giannandrea Nosedà a l'Òpera de Zuric i Manon Lescaut de Puccini a Torí. A més, aviat interpretarà Desdemona (*Otello*) al costat del mestre Nosedà i l'Orquestra Simfònica de Washington al Kennedy Center.

La dilatada carrera de Grimaldi també destaca per la seva versatilitat artística i, especialment, per les seves exquisides interpretacions d'algunes de les grans obres del repertori simfonicocoral. Entre els seus pròxims compromisos en aquest camp, cal esmentar especialment el *Rèquiem* de Verdi, que interpretarà a Praga amb l'Orquestra Simfònica Txeca, o la *Novena simfonia* de Beethoven, que cantarà en gira per Espanya amb l'Orquestra de l'ADDA i l'Orfeón Donostiarra i la direcció de Josep Vicent.

Teresa Iervolino

Mezzosoprano

Teresa Iervolino és una reconeguda cantant d'òpera especialitzada en repertori barroc i bel canto. El 2012 va guanyar el Concurs Europeu de Joves Cantants d'Òpera ASLICO i des d'aleshores ha obtingut nombroses victòries en certàmens internacionals, com el Concurs Maria Caniglia o el Premi Etta Limiti.

La seva carrera ha estat ascendent des de llavors i ha debutat en teatres i festivals d'òpera a Itàlia i arreu del món. El 2012 va fer el seu debut al Teatro Filarmonico de Verona amb *Pulcinella* de Stravinski i al Festival de Ravenna amb el paper d'Isabella a *L'italiana in Algeri*. El 2013 va debutar amb *Tancredi* al Circuito Lirico Lombardo i com a Fidalma a *Il matrimonio segreto* de Cimarosa al Festival de Spoleto. El 2014 va debutar a l'Òpera de Roma com a Calbo a *Maometto II* de Rossini, al Théâtre du Châtelet de París com a protagonista de *La pietra del paragone* de Rossini, i al San Carlo de Nàpols amb *Pulcinella* de Stravinski. El 2015 va debutar al Festival d'Òpera de Rossini amb *La gazza ladra*, i el 2017 a La Scala de Milà amb aquesta mateixa òpera.

Ha treballat amb importants directors, com Roberto Abbado, Alberto Zedda, Christophe Rousset, Jean-Christophe Spinosi, Ivor Bolton, Donato Renzetti, Fabio Luisi, Carlo Rizzi, Marc Minkowsky, Ottavio Dantone, Gabriele Ferro, Antonino Fogliani, Riccardo Chally, Daniel Harding, Marco Armiliato i Daniel Oren, entre d'altres.

També ha enregistrat diverses òperes, com *Partenope* de Händel, en el paper de Rosmira; *La Betulia liberata* de Mozart, en el paper principal de Judith, i *Armida* de Salieri, en el paper d'Ismene, i ha participat en l'enregistrament de la *Messa di Gloria* dirigida per M. Antonio Pappano amb l'Accademia Nazionale di Santa Cecilia.

Recentment ha triomfat amb Rinaldo de Händel al Festival della Valle d'Itria; com a Orsini a *Lucrezia Borgia* de Donizetti; amb *La cenerentola* de Rossini a la Bayerische Staatsoper; com a Arsace a *Semiramide* de Rossini al Teatro La Fenice; i com a Diana a *Calisto* de Cavalli al Teatro Real de Madrid. També va tornar com a protagonista a *Juditha triumphans* de Vivaldi a l'Òpera Nacional Holandesa d'Amsterdam, i va debutar al Teatro Filarmonico de Verona amb *Orlando furioso* de Vivaldi i a l'Arena de Verona amb *Nabucco* de Verdi, dirigida per Daniel Oren.

Airam Hernández

Tenor

Va néixer a Tenerife, on es va formar com a trompista. Posteriorment es va graduar en estudis de cant al Conservatori del Liceu de Barcelona. Va iniciar la seva carrera com a solista a l'Opernstudio i Ensamble de l'Opernhaus Zürich. Ha interpretat els papers de Tamino (*La flauta màgica*), Don Ottavio (*Don Giovanni*), Pollione (*Norma*), Edgardo (*Lucia di Lammermoor*), Tebaldo (*I Capuleti e I Montecchi*), Alfredo (*La traviata*), Fenton (*Falstaff*), Faust, Rodolfo (*La bohème*) i Arcadio (*Florencia en el Amazonas*), i ha protagonitzat les estrenes mundials de les òperes *Sardanapalo* (Liszt), *Caruso a Cuba* (Hamel) i *El abrecartas* (De Pablo).

Ha cantat al Théâtre du Capitole de Tolosa de Llenguadoc, The Dallas Opera, Opernhaus Zürich, Teatro Real de Madrid, Gran Teatre del Liceu, Opéra de Lausanne, Teatro La Fenice, Grand Théâtre de la Ville de Luxembourg, ElbPhilharmonie, Konzerthaus Dortmund, MŰPA Budapest, Kursaal San Sebastián, Teatro Filarmonico Verona, Teatro Regio di Parma, Ópera de Tenerife, Auditorio Nacional de Madrid i Perm Opera, entre d'altres. Ha estat dirigit per Gustavo Dudamel, Teodor Currentzis, Fabio Luisi, Nicola Luisotti, Nello Santi, Marco Armiliato, Ivor Bolton, Víctor Pablo Pérez, Cornelius Meister, Omer Meir Wellber, Pablo Heras-Casado i Markus Poschner, entre d'altres.

Ha interpretat *Magnificat* (Bach); *Stabat Mater* (Haydn); *Requiem* (Mozart); *Christus am Ölberge* i la *Novena simfonia* (Beethoven); *Lobgesang* (Mendelssohn); *Requiem* (Verdi); *Stabat Mater* (Rossini); *Messa di Gloria* (Mascagni); *Die sieben letzten Worte Christi am Kreuz* (Franck); *Misa criolla* (Ramírez) i *Faust Symphony* (Liszt), entre d'altres.

Ha col·laborat amb orquestres com la Staatskapelle Weimar, MusicAeterna, Mahler Chamber Orchestra, Staatskapelle Dresden, Euskadiko Orkestra, Orchestra Sinfonica Siciliana i Orchestra della Svizzera Italiana, entre moltes d'altres.

Ha ofert concerts a Espanya, Portugal, Alemanya, Suïssa, Hongria, Suècia, França, Itàlia, la Xina i el Japó.

Pròximament debutarà en els papers de Jason (*Médée*), Leicester (*Maria Estuarda*), Erick (*L'holandès errant*) i Walter (*La passatgera*), entre d'altres.

José Antonio López

Baríton

El baríton José Antonio López és un cantant versàtil que navega entre estils i èpoques, des del barroc fins a la música contemporània, repartint la seva activitat artística entre el concert, l'òpera i el recital, sempre atent a l'estilística i l'expressivitat de cada període i a l'ús de la veu al servei de la música. En l'àmbit concertístic, el seu recent debut en la temporada de l'LA Phil amb Gustavo Dudamel, així com els seus compromisos amb orquestres com la Cincinnati Symphony, la Dresdner Festspielorchester, l'Antwerp Symphony, la BBC Symphony, la BBC Philharmonic, la Filharmònica de Varsòvia, La Cetra Barockorchester, el Budapest Festival o l'Orquesta Nacional de Espanya, o els seus pròxims debuts amb la Mahler Chamber Orchestra amb Pablo Heras Casado o amb la Rotterdam Philharmonic amb Lahav Shani, en sales com la Berliner Philharmonie, Laeishalle, Konzerthaus i Musikverein de Viena, Barbican o Mozarteum de Salzburg, acrediten el seu gran moment.

José Antonio López ha estat dirigit per grans mestres, com ara Afkham, Boreiko, Bolton, Dudamel, Iván Fischer, Haselböck, Heras-Casado, Luisotti, Maazel, Marcon, Marriner, Mena, Nosedá, Pablo Pérez, Pollini, Pons, Rousset i Suzuki, entre d'altres.

Els últims anys testifiquen un gran creixement de la seva activitat lírica, en la qual tenen una presència important les òperes de Händel i la música contemporània (papers protagonistes a les estrenes d'*El público* de Mauricio Sotelo i *El abrecartas* de Luis de Pablo al Teatro Real de Madrid o de *L'enigma di Lea* de Benet Casablanca al Liceu de Barcelona), però en la qual també hi són presents Mozart, Verdi, Puccini, Wagner (*Der fliegende Holländer* a València) i Strauss (*Ariadne auf Naxos* a Barcelona i *Salome* a Mèrida), entre d'altres. Recentment ha debutat a l'Opéra de Lausanne, al Halle Händel Festspiele i a l'SWR Schwetzingen Festspiele.

José Antonio López ha fet enregistraments per a Deutsche Gramophon, Harmonia Mundi, Naxos i Chandos.

Notes al programa

TESTAMENT D'ELEVADA BELLESA I ESPERANÇA

Veig que tens un rostre que canta
John Fletcher (The Wild-Goose Chase, II, i, 1621)

La mort respecta el cant
Ovidi (Amors, I, 15)

A través dels seus més de tres mil articles escrits als diaris *El Matí* i *La Vanguardia* i al setmanari *Destino*, podem acostar-nos al coneixement de les idees estètiques de Xavier Montsalvatge (Girona, 1912 – Barcelona, 2002), qui va exercir un magisteri indiscutible no sols entre els músics, sinó també entre els mateixos crítics. Suposa, a més, una contribució fonamental per a l'estudi de la música espanyola de la segona meitat del segle XX.

Segons Francesc Bonastre, la vida activa de Montsalvatge va estar en gran manera marcada per les paraules que li dedicà Eugeni d'Ors: «I per fer-ho, una recepta única, l'ordre. L'ordre, acompanyat d'una bona dosi de silenci, si és possible. Una bona dosi, no excessiva. Res no afavoreix tant la subtil labor de la intel·ligència com l'exercici d'imposar silenci en l'entorn, per a la qual cosa es necessita, és clar, que s'empelti d'una mica de soroll». La seva educació musical a Barcelona a la dècada de 1920 respon a la confluència de dos elements bàsics: la doctrina formal apresada al Conservatori amb Enric Morera i Jaume Pahissa, i la pràctica habitual d'assistir als concerts en una època en què la ciutat va tenir una de les ofertes més atractives de la vida musical. L'escolta del repertori simfònic, de cambra, operístic coral, de ballet i liederístic va contribuir a fer madurar el seu estil i va modelar els fonaments de la seva independència d'esperit, considerada pel mateix Bonastre com la nota més definitiva de tota la seva contribució musical. A tot això s'afegeix una natural rebel·lia que s'aprecia en les seves primeres obres, com els *Tres impromptus per a piano* (1933), en els quals es decanta per l'*esprit* francès i que havia presentat al concurs de composició convocat aquell any per la Fundació Concepció Rabell i Cibils, en la secció segona. El tribunal (format per Francesc Pujol, Baltasar Samper i Enric Casals) va subdividir el premi de mil

pessetes en dos, un corresponent als *Quatre estudis per a piano* de Margarida Orfila d'Alfonso, i l'altre, a aquesta breu col·lecció pianística de Montsalvatge. Ell mateix va destacar que mai van ser interpretats i va manifestar: «No sé pas on és la partitura, cosa que no lamento perquè crec que era una música molt fluixa i d'un manierisme afrancesat bastant innocent. Si pogués catalogar la meua obra, la classificaria com a opus 00». Amb la quantia del premi va viatjar a París, on va adquirir partitures d'Erik Satie, Maurice Ravel, Darius Milhaud i Francis Poulenc, i fins i tot va actuar com a figurant al Théâtre du Châtelet a *El príncep Igor* d'Aleksandr Borodin, on va conèixer el baix Fiódor Xaliapin.

Després d'algunes miniatures destinades al ballet *Tres divertimentos sobre temes d'autors oblidats* (denominada després *Tres divertimentos*, 1941), el cicle *Canciones negras* (1945-1949), la *Simfonia mediterrània* (1949), el *Concert breu per a piano i orquestra* (1953) o la suite *Calidoscopi* simfònic (1955), per esmentar només algunes de les seves pàgines prèvies més cèlebres, Montsalvatge va guanyar el Premi Òscar Esplà el 1958. Aquell mateix any es va convocar, amb motiu de la celebració del cinquantè aniversari del Palau de la Música Catalana, el Premi Lluís Millet per a una obra simfonicocoral, que va guanyar amb el *Cant espiritual* de Joan Maragall. El seu interès a posar-hi música es remuntava a 1936, i així ho expressava el compositor el 1994: «Quan encara estudiava al Conservatori de Barcelona, profundament impressionat pel poema de Joan Maragall, el vaig imaginar com un cant de gran patetisme, engegat per la seva lluminosa celsitud espiritual. Semblava demanar les veus d'un conjunt polifònic i la força d'una orquestra per fer més palesa la seva poderosa expressivitat. Musicalment, el *Cant espiritual* està plantejat com un poema en el qual els efectes orquestrals glossen —a vegades precedeixen— la trama dels temes, a la qual les veus donen una estructura harmònica d'acord amb el sentit emocional del text». Juntament amb l'*Stabat Mater* de Poulenc, i destacant-ne la inquietud renovadora, va ser estrenat el 9 d'abril de 1960 «a les 10.15 de la nit», tal com apareixia al programa de mà d'aquella vetllada.

No hi ha dubte que Ludwig van Beethoven (Bonn, 1770 – Viena, 1827) va transformar l'art instrumental de l'època en un element de pensament artístic complex. Va fer del discurs musical una cosa monumental i alhora profunda que avui dia vivim amb la mateixa intensitat de la seva època. En paraules del seu mestre Christian Gottlob Neefe, representa a la perfecció l'evolució entre les tradicions clàssica i romàntica tractant amb elegància i subtileza, originalitat i mestratge no sols la forma, l'harmonia i l'estructura, sinó també el seu desig de ser un home generós, de gran cap i immens cor, que trobava la felicitat en les bones obres.

Entre 1811 i l'any següent, quan escrivia la setena i vuitena simfonies, va anunciar que treballava en un grup de tres. I va afegir que l'última estava en la tonalitat de re menor, però els primers esbossos, que mostren una connexió temàtica definida amb la *Simfonia núm. 9, en re menor, op. 125*, «Coral», el títol de la qual completa «amb un cor final sobre l'*Oda a l'alegria*», es troben a la part central d'un quadern de notes de 1815-1816. Posteriorment van aparèixer més idees breus entre 1816 i 1818 que també poden relacionar-se amb aquesta simfonia, però els avanços eren lents i altres obres del seu catàleg van anar desplaçant-ne la composició. El 1822 va tornar-hi i va escriure al seu alumne Ferdinand Ries, que era a Londres, per preguntar-li quant estaria disposada a pagar la Royal Philharmonic Society per una nova simfonia. La institució va resoldre «oferir a Beethoven cinquanta lliures per una simfonia manuscrita», la qual cosa suposava una quantitat suficient per pagar les despeses d'allotjament de tot un any. S'hi va posar a treballar el 1823 i a principis de l'any següent ja estava pràcticament acabada. L'estrena de l'obra a Viena el 7 de maig de 1824 va estar lluny de ser una interpretació brillant, però va ser un gran èxit. Romain Rolland recorda que quan Beethoven es va presentar va ser acollit amb cinc salves d'aplaudiments, quan el costum del país imposava que només se'n fessin tres per saludar l'entrada de la família imperial. Una segona interpretació va tenir lloc el dia 23 d'aquell mateix mes i, mentrestant, es va enviar la partitura a la Royal Philharmonic Society, on es va estrenar el març de 1825. L'acord amb Beethoven només feia referència al fet que fos una simfonia sense publicar, però no existia cap mena d'estipulació sobre si podia o no interpretar-se primer a Viena. L'única clàusula era que l'obra no fos publicada fins divuit mesos després que fos enviada a Londres, i així es va fer, ja que la publicació es va endarrerir fins a l'agost de 1826.

Tot i que està articulada en els quatre moviments tradicionals, en extensió, abast i dificultat transcendeix amb diferència les simfonies prèvies amb una amplitud i sonoritat evidents des de l'inici. És l'imponent coral final el que ha generat la major part de les reflexions i controvèrsies, ja que molts dels primers crítics, especialment a Anglaterra, ho van trobar completament incomprensible i incoherent. No obstant això, aquest moviment, amb la inesperada inclusió de les veus, ha estat el que ha influït de forma més profunda en compositors posteriors, com Felix Mendelssohn, Richard Wagner i Gustav Mahler. Beethoven havia estat un gran admirador de la poesia de Friedrich Schiller i, ja des de la dècada de 1790, quan encara es trobava a la seva ciutat natal, havia contemplat la possibilitat de posar música a l'*Oda a l'alegria*. Va decidir utilitzar-la per al final d'aquesta nova simfonia seleccionant-ne els passatges que sentia més a prop del seu cor; un cor i uns sentiments sempre entristits per la solitud i la sordesa. Però el seu interès no eren els versos, sinó les seves declaracions de la fe en Déu, en la natura, en la

fraternitat dels ésser humans i en el poder transformador de l'alegria. Una cerca de més de trenta anys a la qual el crític Hans Keller es referia afirmant que, en tota la història de la simfonia, cap compositor havia aconseguit recórrer un àmbit espiritual com Beethoven entre la seva primera i novena simfonies. Per inserir-ho en el conjunt de l'obra, primer atorga a l'orquestra un «furiós esclat harmònic seguit d'un rebuig o allunyament dels tres primers moviments», cadascun dels quals, al seu torn, cita. Ho integra en una estructura gairebé equivalent a una simfonia en si, tal com ja ho demostren les indicacions del mateix moviment. És considerada un clar exemple del geni sensible d'un compositor la música del qual, igual que la seva ira, el seu deliri i la seva angoixa física i mental, procedeix d'allò més íntim i profund de la seva existència. El fet de viure al límit de la seva resistència i reflectir-ho en el seu art fa que ens trobem davant d'una de les figures definitives d'un moment revolucionari que encara avui ens mostra una nova visió de la força i de la vulnerabilitat de l'ésser humà: l'acceptació i la conquesta del dolor.

María del Ser

Perquè
vols

vibrar **d'emoció**
amb tots els sentits

LA VANGUARDIA

CUINA OBERTA tots els dies de 13h a 00h

**RESTAURANT OFICIAL DEL
BCNCLASSICS**

VINE A SOPAR AMB LA TEVA ENTRADA DEL

CONCERT I ET CONVIDEM A UNA COPA DE CAVA

Passeig Isabel II, 14
08003 Barcelona

@7Portes

www.7portes.com

reserves@7portes.com
Tlf. 93 319 30 33

Degussa

METALES PRECIOSOS.

DEGUSSA: LA FORMA MÁS SENCILLA DE INVERTIR EN METALES PRECIOSOS

El oro está considerado desde hace 6.000 años la moneda más fuerte, algo que lo convierte en una inversión sólida y tangible. El nombre de Degussa es sinónimo de metales preciosos en todo el mundo. Somos la mayor empresa de metales preciosos en Europa, que trabaja independientemente de los bancos, y estamos a su disposición para asesorarle y ayudarle a crear su cartera personal de lingotes y monedas. Todas las barras de Degussa están certificadas por la LBMA y disponen de un número ISIN, permitiendo su incorporación en una cartera de inversión. También le ofrecemos cajas de seguridad en alquiler, en las que podrá guardar su inversión.

Para más información
y tienda online, visite:

DEGUSSA-MP.ES

PUNTO DE VENTA:

CALLE DE VELÁZQUEZ 2
28001 MADRID
TELÉFONO: +34 91 19 82 900

MIEMBROS DE:

MADRID | ZÚRICH | GINEBRA | FRÁNCFORT | LONDRES

Egass
barcelona

Joies amb essència

Cicle BCN Clàssics 23/24

Organitzen:

IBERMÚSICA
FUNDACIÓ IBERMÚSICA

Amb el suport de:

Col·laboren:

idealista

Mitjans oficials:

Cat **M**úsica

LA VANGUARDIA

Troba'ns a:

Enamorats, 35
08013 Barcelona

www.bcnclassics.cat
contacte@bcnclassics.cat
93 342 61 75

GAUDIM LA MÚSICA EN SILENCI

MOLTES GRÀCIES!

